

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 359

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΥΟ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Β' πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΑΠΑΙΤΕΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ

«*Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος*»
Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ἀρθρ. 2

Τῆς πολιτείας ὁ ρόλος ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος εἶναι ὁ πλέον ἄχαρις καὶ αὐτόχρημα διχασμένος. Καὶ τοῦτο διότι ἔχει ἀναλάβει νὰ ὑπηρετῇ μίαν ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν δὲν πιστεύει.

Εἰς τὴν προσπάθειάν της δὲ νὰ κρατήσῃ μίαν ἰσορροπίαν μεταξὺ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νόμου, ὡς ὁ ἀκροβάτης ἐπὶ τεντωμένου σχοινίου, δὲν κατορθώνει ἄλλο ἢ μὴ μόνον νὰ παρουσιάσῃ ἑαυτὴν παραπαίουσαν καὶ κλυδωνιζομένην μεταξὺ πτώσεως καὶ ἀναστάσεως. Εἰς τὸν διωγμὸν τῶν παλαιοημερολογιτῶν παίζει τὸν ρόλον τοῦ Ποντίου Πιλάτου. Καὶ ἐνῷ ἡ ἰδία οὐδέποτε θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ, τὰρὰ σύρεται ἀκούσιος ἀλλὰ συνέννοχος θύτης εἰς ἐν ἀτιμωτικὸν ἔργον.

Εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν ἔχει ὑποκύβει δουλικῶς εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ὥστε νὰ μὴ εἶναι ὀλίγοι αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὑπερηκόντισεν εἰς λυσσαλέον ἀντιλαϊκὸν πνεῦμα. Παράδειγμα ἔστω ἡ ἐπάρατος 45)51 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ ὑπουργείας Μπακοπούλου.

Παρά ταῦτα ἀποκλείεται νὰ μὴ δοφραίνηται ἡ ἰδία ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν κατάφωρον πνευματικὴν γενοκτονίαν ποὺ ἐπιτελεῖται μὲ τὸν ἐξοντωτικὸν διωγμὸν μας καὶ ἀπ' ἑτέρου τὰ ὅζοντα ἰδιοτελείας ἐλατήρια τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Ἡ μὴπως δὲν εἶναι πνευματικὴ γενοκτονία ἡ ἐξολόθρευσις τοῦ φρονήματος ἐνὸς μεγάλου τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, φρονήματος τὸ ὁποῖον πανθομολογεῖται ὡς ἀγνότατον καὶ ἐθνοπρεπές;

Καὶ προσέτι ποῖος ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ ἐμπάθεια τῶν ρηξικελεύθων ταγῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας

δὲν ἐκτρέφεται ὑπὸ ταπεινῶν ἐλατηρίων, τὰ ὁποῖα πόρρω ἀπεχθύν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἐθνικοθρησκευτικῶς λυσίτελῃ;

Μὲ ὅλον τὸ συντηρούμενον ἐντὸς μας σέβας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρηγοσίαν τῶν ἀδικουμένων πολιτῶν ὑποβάλλομεν τὸ ἐξῆς ἐρώτημα:

Θὰ ἔφθανε ποτὲ ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας τοῦ διωγμοῦ μας ἀνευ τῆς ὀχληρᾶς ἀπαιτήσεως ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας;

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὄχι.

Συνεπῶς τὸ συντριπτικὸν συμπέρασμα εἶναι ὅτι αὕτη γίνεται ὑπηρετικὸν ὄργανον ἄλλοτριῶν καὶ ἥκιστα ἐθνωφελῶν σκοπῶν.

Ἡ διατυπωθεῖσα ὑπὸ χειλέων ὑπουργοῦ ἀποφῆς ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται ἀκουσίως διχάζουν τὸ ἔθνος μὲ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὴν πίστιν των, εἶναι ἀναληθὴς καὶ ἀντίστροφος τῆς πραγματικότητος.

Ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν: Ὁφείλεται τὸ ἔθνος μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ ὁδοστρωτήρος τῆς βίας ἐναντίον τῶν γνησίων τέκνων του, ἢ μὲ τὴν παροχὴν εἰς αὐτὰ τῶν ἀναφαιρέτων καὶ πανανθρώπινων δικαιωμάτων τῆς ἐλευθερίας τοῦ θρησκεύεσθαι;

Ἄν συνέβαινε τὸ τοιοῦτον τότε τὰ ἀνελεύθερα καὶ δικτατορικὰ καθεστῶτα θὰ ἦσαν ἰδεώδη, ἐνῷ τὰ διασφαλίζοντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου θὰ ἐτέλουν ὑπὸ διάλυσιν.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίστροφον

Οἱ Παλαιοημερολογῖται καὶ μνήμην ἰσχυρὰν ἔχουν, ὥστε νὰ μὴ λησμονοῦν τοὺς δεδηλωμένους διώκτας των κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ δὲν ἀποκρύπτουν τὴν ἱκανοποίησιν των ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς μεταχειρίσεως, ἥς

ἔτυχον μέχρι σήμεραν ἀπὸ τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν.

Αὐτὸ δὲ τὸ πνεῦμα οἰκειότητος ποῦ ἐδμελιώθη εἰς τὰς σχέσεις Πολιτείας καὶ Παλαισημερολογιτῶν δίδει τὸ θάρρος εἰς αὐτοὺς νὰ διατυπώσουν σοβαρὰς ἐνστάσεις εἰς τὴν ἐσχάτως χαραχθεῖσαν πορείαν ἐναντι ἡμῶν.

Πιστεύει, δηλαδή, ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις, μὲ τὸ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ νὰ θέσῃ ὑπὸ διωγμὸν τὸν ἡγέτην μας σεβασμιώτατον κ. Ἀκάκιον, ὅτι ἐπιτελεῖ ἔργον ἐθνικόν;

Ἡ μήπως πιστεύει ὅτι ἀμνηστεύει ἑαυτὴν τοιοῦτου ἁμαρτήματος μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι «ἀναγκάζεται ἐκ τῶν κειμένων νόμων»;

Οἱ νόμοι ὅμως δὲν ἔχουν γίνῃ νὰ καταστρατηγοῦν τὸ δίκαιον τῶν πολλῶν ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ θωρακίσουν καὶ νὰ τὸ περιφρουροῦν.

Τί εἶδους λοιπὸν νόμοι εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μᾶς κηρύττουν ἐκπτώτους τῶν ἀναφαιρέτων δικαιωμάτων μας, νὰ ἔχωμεν δηλ. τὸν νόμιμον δημοκρατικὸν ἀρχηγόν μας;

Καὶ τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ὑψιστον κώδικα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἔπαισεν ἰσχύον; Λόγι ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἡ πλήρης κατοχύρωσίς μας. Καὶ ἀκόμη κορεῖται καὶ ἐπικρατεστέρα τῆς λέξεως τοῦ νόμου εἶναι ἡ διάνοια τοῦ λέγοντος.

Ἐκτός ἐὰν οἱ νόμοι ὁμοιοῦν μὲ τὸν ἱστὸν τῆς ἀράχης, ὅστις συλλαμβάνει μὲν τὰ μικρὰ ἔντομα, τὰ μεγάλα ὅμως διατρυποῦν αὐτὸν καὶ παραμένουν ἀσύλληπτα.

Κύριοι Ὑπουργοί

Ἡ πικρία μας διὰ τὴν δώξιν τοῦ γηραιοῦ ἡγέτον μας, λεοκανθέντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, εἶναι ἀφατος.

Ἐὰν συνεχισθῇ ἡ τοιαύτη τακτικὴ, οὐδεὶς δύναται νὰ προῖδῃ τὸν σοβαρὸν ἀντίκτυπον τὸν ὁποῖον ἀναμφισβητήτως θὰ ἔχει τὸ γεγονὸς εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωὴν.

Ἡ Κυβέρνησις τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔχει μίαν ἱστορικὴν εὐθύνην. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ θὰ πρέπει νὰ μετατραπῇ εἰς ὄργανον τῆς μιᾶς μερίδος εἰς βάρος

τῆς ἄλλης. Εἶναι Κυβέρνησις Ἐθνικὴ καὶ θὰ πρέπει νὰ βλέπῃ μὲ τὸν αὐτὸν ὀφθαλμὸν τοὺς πολίτας.

Ἐπειδὴ δὲ μέχρι σήμεραν ἀπέδειξεν ὅτι δὲν τῆς ἔλλειπει τὸ θάρρος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον αὐτὴν, καλεῖται ἄλλην μίαν φορὰν, ἀφοῦ ἀποτινάξῃ τὴν ἐπιβλαβὴ ὑποταγὴν τῆς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς ψυχὰς ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων τὴν φρυγαδευθεῖσαν γαλήνην καὶ ἐμπιστοσύνην τῆς πατρίδος των, παρέχουσα τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἓνα σεβάσιμον ἱεράρχην ὅστις ἔχει νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὴν πολυσέβαστον μητέρα Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ προσφιλες ἡμῶν ἔθνος.

Ἀναμένομεν.

Ο ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἐγινε καὶ αὐτὸς θέμα μονίμου ἐπικαιρότητος. Προσελκύει χιλιάδας ἀνθρώπων καθημερινῶς καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆς ἡ ἐπαγρύπνησις ὅσων ἐπιθυμοῦν κάποιαν ὑψηλὴν ἠθικὴν στάθμην τῆς Κοινωνίας.

Ὁργανωμένη ἀντίδρασις ἐναντίον τοῦ κακοῦ δὲν ἡμπορεῖ, δυστυχῶς νὰ γίνῃ. Τὸ κράτος ἀδρανεῖ. Οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν Κινηματογράφων ἀπεναντίας προσπαθοῦν νὰ εἰσάγουν εἰς τὴν Χώραν μας ὅ,τι χειρότερον, ὅ,τι πλέον ἀνῆθικον καὶ ὅ,τι πλέον ἀηδὲς παραγεῖ ἡ διεθνὴς ὁδὸν.

Φωτογραφίαι καὶ τίτλοι κινηματογραφικῶν διαφημήσεων, ἀχαρκτηρίστου, ὁμολογουμένως, περιχομένου, συνθέτουν τὴν ἀθλίαν εἰκόνα τῆς ἀσεβείας, πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ποῦ ἡ ἀξιοπρέπεια; Ποῦ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ἀρχάς, ποῦ ἐκ φύσεως διέπουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν Κοινωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ζῇ; Πληθὺς ἡ ἀσυνδοσία. Τὰ θέματα ἀπειρα. Αἱ λέξεις Ἠθικὴ, Τιμὴ, ἔγκρατεια, ἐντιμότης καὶ ὅσαι ἄλλαι συνθέτουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου, εἰς χιλιάδας «ἐύπνιων» ἀνθρώπων προκαλοῦν τὸν γέλωτα.

Ποῦ δὲ περιστείλῃ τὸ κακόν; Ἀσφαλῶς ἡ εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας.

Τὴν εὐθύνην τοῦ κακοῦ τὴν φέρουσιν κατὰ κύριον λόγον οἱ γονεῖς. Πρῶτον πρέπει αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ ξερίζωσιν τὴν ὁλεθρίαν αὐτὴν συνήθειαν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τὸν καὶ κατόπιν νὰ τὴν μεταδώσουν εἰς τὰ παιδιὰ των.

Ἐγκληματῶν οἱ γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν τὰ παιδιὰ των νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν Κινηματογράφον. Τοὺς δίδουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαφθαροῦν κατὰ τὸν πλέον σκανδαλώδη καὶ ἀσφαλῆ τρόπον.

Τὶ ἀντίθεσις πράγματι; Στέλνουμε τὰ παιδιὰ ὁλόκληρον τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸ σχολεῖον «διὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ νὰ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι». Τὰ πηγαίνουμε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοί. Τὰ πηγαίνουμε καὶ τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν Κινηματογράφον διὰ νὰ τοὺς γκρεμίσουμε ὅ,τι τοὺς οἰκοδομήσαμε ὁλόκληρον τὴν ἐβδομάδα καὶ νὰ τὰ σπρώξουμε εἰς τὸν κορμὸν τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς.

Ἄς μὴ περιμένωμεν λοιπὸν νὰ διορθώσουν τὸ κακόν οἱ «ἀρμόδιοι». Εἰς τὰ θέματα τῆς εὐσεβείας

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» » Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» » Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχμ. 1

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

ΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ Ο ΜΕΣΣΙΑΣ;

Ἐντὸς τῆς πολυσχιδοῦς κοινωνικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεώς τοῦ ἐκλεκτοῦ σωματείου «**Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια**» πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ ἡ κατωτέρω προσφορά τῆς μηχανικῆς Σχολῆς «Ἀπολλώνιος», ἥτις ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἔργου τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

«Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀποστείλωμεν συνημμένως κανονισμόν λειτουργίας τῆς ὑφ' ἡμᾶς Σχολῆς, καὶ δι' ὧν μὴν λάβωσι γινώσκοντες ἅπαντα τὰ ἐνδιαφερόμενα Μέλη τῆς ὑφ' ὧν ἡμᾶς Ἐνώσεως, ὅτι τὰ τέκνα τῶν τὰ προοριζόμενα διὰ τὰς Σχολὰς Μηχανικοῦ «**ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ**» κατ' ἀπόλυτον **ΕΞΑΙΡΕΣΙΝ** θὰ τύχωσιν Εἰδικοῦ Εὐεργετήματος ἦτοι: τὰ μὲν ἄπορα παιδία θὰ φοιτῶσιν ἐντελῶς **ΔΩΡΕΑΝ**, τὰ δὲ μὴ ἄπορα θὰ ἀπαλλάσσωνται τοῦ ἡμίσεος τῶν διδάκτρων.

Ἦχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην καθ' ὅτι ἐν τῷ προγράμματι τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ ἔργου, ἡ ὑφ' ἡμᾶς Σχολὴ ἔθεσεν εἰς πρώτην μοῖραν τὴν σπουδάζουσαν Νεολαίαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἀρωγὴν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην σπουδαστάς.

Γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὑφ' ὧν ἡμᾶς Ἐνωσις ἐκτελεῖ ἀποκλειστικῶς Φιλανθρωπικὸν Ἔργον, ἐπιθυμοῦμεν ὅπως διὰ τῆς ἀποφάσεώς μας ταύτης συμπαρασταθῶμεν διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου σας.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

καὶ γενικῶς τῆς ἡθικῆς «ἀρμόδιος» εἶναι ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Τὸ κακὸν ἐδῶ ὁμιλεῖ μόνον του καὶ ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπος τόσο ἀφελὴς, ὥστε νὰ μὴ διαβλέπῃ πόσον καταστρεπτικὰ εἶναι τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα διὰ τὸν ἀνθρώπον γενικῶς, ἰδιαίτερα ὅμως διὰ τὴν νεολαίαν.

Εὐκόλος βέβαια εἶναι ἡ δικαιολογία. «Πῶς θὰ διασκεδάσουμε τὴν Κυριακὴν μας μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἂν δὲν πᾶμε καὶ σ' ἓνα σινεμά;» Ἀλλὰ πῶς διασκεδάσαμε τὴν Κυριακὴν μας πρὶν γεμίσει ὁ κόσμος ἀπὸ κινηματογράφους; Καὶ πῶς περνοῦν τὴν Κυριακὴν τῶν καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας τῶν οἱ κάτοικοι τῶν τόπων καὶ τόσων χωρίων τῆς ὑπαίθρου ποὺ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ «μορφώνονται» μὲ τὸν κινηματογράφον;

Διασκεδάσεις ὑπάρχουν πολλαί, εὐχάριστοι καὶ ὑγιεῖς ἡθικὰ καὶ σωματικὰ. Μόνον ὀλίγη καλὴ θέλησις χρειάζεται.

Αἰνὰ Κοινωνίσι

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν **ΜΟΝΟΝ**, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, ὁδὸς Κάννυρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ὅτι ὁ Μεσσίας ἐφάνη εἰς τὴν γῆν «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τῶ ἐξῆς: ἡ προσδοκία τοῦ ἐρχομοῦ Του ἦτο γενικὴ, καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἑθνικοὺς, καὶ εἰς τοὺς μορφωμένους καὶ εἰς τοὺς ἀπλοϊκοὺς.

Ἰδοὺ τί λέγουν δύο εἰδωλολάτραι ἱστορικοὶ ὁ Σουετώνιος καὶ ὁ Τάκιτος.

«Ἐπικρατοῦσε, λέγει ὁ πρῶτος, εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ἀρχαία καὶ βεβαία πίστις, ὅτι ἦτο πεπωμένον κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον νὰ γίνον κύριοι τῶν πραγμάτων ἄνδρες προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν»

Ὁ δὲ Τάκιτος μαρτυρεῖ: «ἦσαν πεπεισμένοι οἱ περισσότεροι, ὅτι εἰς τὰ ἀρχαιότατα ἱερατικὰ βιβλία περιείχετο, ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον θὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ θὰ κατασχύσουν ἄνδρες Ἰουδαῖοι.

Ὁ δὲ μέγας ποιητὴς Βιργίλιος, ὁ ὁποῖος ἔζησεν ἐπὶ Αὐγούστου καὶ ἀπέθανεν, ὀλίγα χρόνια πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεσσιανικὴν προσδοκίαν λέγει ὅτι πλησιάζει ὁ μακάριος χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ πάντα θ' ἀναγεννηθοῦν καὶ θὰ καταπεμφθῇ ἐξ οὐρανοῦ νέος γόνος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ὅμως τῆς ἀναμονῆς ἦτο ἐντονωτέρα εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ Σαμαρείτας. Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἰακώβ καὶ Δανιὴλ ἦσαν ἐντυπωμέναι εἰς τὴν ψυχὴν τῶν, καὶ ἐφλόγιζον τὴν παντασίαν τῶν.

Διότι πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀνησυχία τοὺς ἐκ τοῦ ἀκούσματος τῆς γεννήσεως τοῦ Μεσσοῦ, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος;

Ἡ ἐρώτησις τῶν μάγων «*ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;*» κατετάραξε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλὴμ. Τὸ Β' ἐρώτημα τῶν ἀνησυχῶν Ἰουδαίων διὰ τὸν Πρόδρομον «*μήποτε αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς;*» δείχνει βαθεῖαν ἀνησυχίαν καὶ ἐντονὸν ἀναμονὴν διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεσσοῦ.

Ἡ Σαμαρεῖτις ἄλλωστε τὸ λέγει καθαρὰ «οἶδα ὅτι μεσσίας ἐρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα». Εἰς τὰς καρδίας εἶχεν ἀναφλεγῇ ὁ προαιώνιος πόθος τῆς λυτρώσεως. Οἱ ἄνθρωποι ἔστρεφον τὰ βλέμματα ἀνήσυχτοι εἰς ἀναζητήσιν Του.

Δι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἐπροσποιοῦντο τὸν Μεσσίαν. Ὁ Δοσίθεος, ὁ Σίμων ὁ μάγος ὁ Μένανδρος καὶ μετὰ Χριστὸν ὁ Βαρχωχεβάς εἶναι μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνων ποὺ προσεπάθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν παγκόσμιον προσδοκίαν, καὶ οἱ ὅποιοι δείχνουν σαφῶς τὴν ἑκτασίαν τῆς καὶ τὴν βεβαιότητά της.

(Συνεχίζεται)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του 'Οσιολ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχού

(ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Τὸ πρῶτον τμήμα τῆς Κατηχήσεως θεμελιώνεται εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ φυσικοῦ λόγου, καὶ περιέχει ὅσας ἀποδείξεις αὐτὴ ἡ φύσις μᾶς χορηγεῖ περὶ τῆς Ὑπάρξεως, τῆς Φύσεως καὶ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ δεύτερον τμήμα αὐτῆς θεμελιώνεται εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, καὶ συνοπτικώτερον εἰς τὸ ἅγιον Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς Κατηχήσεως περιέχει τοὺς κανόνες, διὰ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ καλὰ ἔργα ἀπὸ τὰ κακὰ· οἱ κανόνες δὲ οὗτοι θεμελιώνονται εἰς τὸν Δεκάλογον, ἥτοι εἰς τὰς Δέκα Ἐντολάς, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ, καὶ αἱ ὁποῖαι Ἐντολαὶ περικλείονται ὅσαι εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Ἐκ τῶν λεχθέντων εὐκόλως συμπεραίνεται ὅτι, τὸ πρῶτον μέρος τῆς Κατηχήσεως σκοπὸν ἔχει νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν κατηχουμένων τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς Πίστεως· τὸ δὲ δεύτερον μέρος, τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς Ἀγάπης. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς Πίστιν καὶ τῆς Ἀγάπης γεννᾶται καὶ τρέφεται καὶ τρίτη μεγάλη ἀρετὴ ἡ Ἐλπίς, ἀναφύεται καὶ τρίτον τῆς Κατηχήσεως μέρος, τὸ ὁποῖον διδάσκει ἡμᾶς τι πρέπει νὰ ζητῶμεν μετὰ θάρρους ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὰς προσευχὰς μας, καὶ τί νὰ ἐλπίζωμεν παρ' Αὐτοῦ.

Τὸ τρίτον τοῦτο μέρος τῆς Κατηχήσεως θεμελιώνεται μάλιστα εἰς τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν (ἥτοι εἰς τὸ: «Πάτερ ἡμῶν...»), ἡ ὁποία Προσευχὴ περικλείει πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἀπὸ τὰ προρρηθέντα γενικῶς συνάγεται καὶ ἄλλος τῆς Κατηχήσεως ὁρισμὸς, ὅτι: Κατήχησις εἶναι σύντομος διδασκαλία περὶ τῶν Τριῶν ἀρετῶν, Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος. Τὴν σειράν δὲ καὶ τάξιν αὐτὴν θὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ ἐπόμενα. Συνεχίζεται

Η ΧΑΡΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Φανερωτέρα καθίσταται διὰν ἐπιτελῆται ὑπὸ τῶν Πιστῶν ἡ Μνήμη αὐτῶν.

Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐορτάζεται ἡ Μνήμη τῶν πέντε μεγάλων Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ Εὐστρατίου, Αἰδεντίου, Εὐγενίου, Μαρδάρου καὶ Ὁρέστου μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἔτος 296 ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, καὶ θανατωθέν-

των διὰ ξίφους καὶ πυρός.

Ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων τούτων πέντε Μαρτύρων ὑπάρχει ἐν τῇ Νήσῳ Χίῳ Ἱερὸς Ναός, ἐν τῷ Ὁποίῳ ἐγένετο τὸ ἐξῆς θαῦμα, καθὼς ἱστορεῖ τοῦτο ὁ Συναξαριστής:

Ἐν ἔτος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μνήμης τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, συνέβη τόσον βαρὺς χειμὼν μετὰ χιόνων καὶ ψύχους πολλοῦ, ὥστε μετὰ μεγάλης βίας, ἡδυνήθη μόνον ὁ Ἱερεὺς νὰ πηγαίῃ εἰς τὸν Ναόν, καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν πιστῶν ὅστις Ἱερεὺς καὶ ἀνάσας τὰς κανδηλάς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὴν Ἀκολουθίαν, συνεχιζομένης ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ τῆς φοβερᾶς κακοκαιρίας. Καὶ ἀναγινώσκων ὁ εὐλαβὴς Ἱερεὺς τὴν Ἀκολουθίαν, βλέπει αἰφνιδίως εἰσερχομένους εἰς τὸν Ναὸν πέντε ξένους καὶ ἀγνώστους ἀνθρώπους, εὐπρεπεῖς δὲ καὶ εὐτάκτους καὶ κατὰ πάντα ὁμοιάζοντας, κατὰ τὴν φυσιογνωμίαν, πρὸς τὰ ἐν τῇ Εἰκόνι τῶν Ἁγίων πέντε Μαρτύρων πρόσωπα.

Καὶ εἰσελθόντες οὗτοι ἐστάθησαν οἱ μὲν δύο εἰς τὸν δεξιὸν χορόν, οἱ ἕτεροι δύο εἰς τὸν ἀριστερόν, καὶ ὁ πέμπτος ἐστάθη εἰς τὸ ἀναλογεῖον ὡς ἀναγνώστης καὶ κανονάρχης, ὅστις καὶ ἀνεγίνωσκε καὶ ἐκανονάρχει μὲ λαμπρὰν καὶ καθαρὰν φωνήν· οἱ δὲ ἄλλοι ἔψαλλον μὲ γλυκυτάτην καὶ λιγυρὰν φωνήν τὰ ἱερὰ ᾠσματα.

Ταῦτα βλέπων καὶ ἀκούων ὁ εὐλαβὴς Ἱερεὺς ἔχαιρε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, ὅπου ἔστειλεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτους βοηθοὺς τῆς Ἀκολουθίας· ἐθαύμαζε δὲ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν προσώπων αὐτῶν πρὸς τὰ πρόσωπα τῆς Εἰκόνης τῶν Ἁγίων, καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπορίαν μὴ γνωρίζων ποῖοι ἦσαν οἱ φαινόμενοι· ἀπεφάσισεν ὅμως καθ' ἑαυτὸν ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτοὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρίου τῶν Ἁγίων, ἦλθε καὶ ἐστήθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ ὁ ἐκτελὼν καθήκοντα Ἁγινώστου καὶ ὁμοιάζων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ὁρέστου, καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων μὲ παρρησίαν καὶ λαμπρὰν τὴν φωνήν· οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες ἤκουον μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰ ἀναγινωσκόμενα.

Καὶ ὅτε ὁ ἀναγινώσκων ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ μαρτυρίου, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι: ὁ τιμωρὼν τοὺς Ἁγίους τύραννος Ἀγρικόλαος διέταξεν ἵνα φερόθῃ μίαν κλινὴν σιδηρὰ πεπυρωμένη καὶ ἐπ' αὐτῆς νὰ ἀπλωθῇ ὁ Μάρτυς Ὁρέστης, καὶ ὅτι οὗτος φερόμενος πρὸς τὴν κλινὴν ἐδείλασε· τότε ὁ ἀναγινώσκων δὲν ἀνέγνωσε καθὼς ἦτο γεγραμμένον ὅτι *ἐδείλασεν*, ἀλλ'

Ἐν λουτρὸν τοῦ Πνεύματος

Η ΩΡΑΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

ΕΝΤΟΣ συγκινητικῆς καὶ αγωνιστικῆς ἀτμοσφαίρας ἐτελέσθη κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τῆς Προτενούσης.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συλλόγου τῶν ἐμποροῦπαλ-
λήλων κατέβησαν ἐνωρὶς πλήθῃ κόσμον τὰ ὅποια
κατέκλυσαν τὴν αἶθουσαν καὶ τοὺς γύρω διαδρόμους.
Μετὰ τοὺς ἀναπεμφθέντας ὑπὸ ὁμάδος καλλιφώνων
ἱεροψαλτῶν ὕμνους καὶ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ προσκλη-
τηρίου τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας πεσόντων, τὴν
ἐναρξιν ἐκήρυξεν ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΘΕΟΚ κ. Γ.
Κόττης.

Ἀκολουθῶς ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα ὁ Πανοσιολ.
Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κιούσης, ὅστις δι' ἑνὸς ἐμ-
πνευσμένου λόγου μετέφερε τὸ ἀκροατήριον εἰς τὴν
ἀτμοσφαίραν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν συνεχείᾳ
λαϊκὸς Θεολόγος ἀνέπτυξε τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐορτῆς
συσχέτισας ταύτην μὲ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον
συμβαίνοντα. Οὗτος μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

Τὴν στιγμήν ποῦ ὁμιλοῦμεν ἀπὸ τὴν αἶθουσαν
αὐτὴν ἀπουσιάζει εἰς Ἱερσόχην.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ κραυγαλέον καὶ
δριμύτερον «κατηγορῶ» ποῦ ἀκούεται.

ἤλλαξε τὸ ρῆμα, καὶ ἀντὶ ἐδειλίασεν εἶπεν ἔμει-
διασεν.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν ἱστά-
μενος καὶ ὁμοιάζων πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου
Εὐστρατίου, ὕψωσε τὰ ὁμοιά του καὶ βλέπων
μὲ προσοχὴν πρὸς τὸν ἀναγινώσκοντα εἶπεν:
*Διατὶ μεταβάλλεις τὸ ρῆμα καὶ δὲν τὸ λέγεις
καθὼς εἶναι γεγραμμένον; Ὅθεν ἀνάγνωσον
αὐτὸ πάλιν ἐκ δευτέρου καθὼς εἶναι.* Ὁ δὲ
ἀναγνώσας καὶ ἐκ δευτέρου, πάλιν ἤλλαξε τὸ
ρῆμα, ἐντρεπόμενος τρόπον τινα νὰ εἶπῃ ὅτι
ἐδειλίασε.

Τότε ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον
λέγει πρὸς τὸν ἀναγινώσκοντα μὲ μεγαλειτέραν
φωνήν: «Ἀνάγνωσον τὸ γεγραμμένον *καθὼς
τὸ ἔπαθες διότι δὲν ἐμειδίασες* βλέπων τὴν
πεπυρωμένην κλινὴν, *ἀλλὰ ἐδειλίασες*». Καὶ εὐ-
θὺς μὲ τὸν λόγον τοῦτον ἔγειναν ἄφαντοι καὶ
οἱ πέντε φαινόμενοι ἄνδρες, μέλαν οὐ μόνου καὶ
ἐκθαμβος ὁ Ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος μετὰ κοποῦ πολλοῦ
ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ παραδόξου τοῦ θεά-
ματος ἐτελείωσε τὴν Ἀκολουθίαν του, μετὰ τὸ
τέλος τῆς ὁποίας ἐδιηγῆθη πρὸς πάντας τὸ
θαυμάσιον εἰς δόξαν Θεοῦ τοῦ ἐνδοξαζομένου
ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς διηγῆσεως ταύτης, καὶ ἐξ ἄλλων πα-
ρεμφερῶν τοιούτων, ἔλαβε τὴν ἀφορμὴν ὁ ἱερὸς
ἐκκλησιαστικὸς ἀσματογράφος ἵνα μελοποιήσῃ
τὸ ψαλλόμενον Προσόμοιον, τὸ λέγον: «ψυχαῖς
ταῖς τῶν Μαρτύρων γάρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέ-
δοται, τὰ ἐνταῦθα τελούμενα, καθαρῶς ἐνοπερί-
ζεσθαι». (Ἑσπέρια τῆς 15ης Νοεμβρίου).

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἐπωμίζονται τὴν συν-
τριπτικὴν αὐτὴν εὐθύνην ἔναντι τῆς ἱστορίας.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ποῦ εἶναι
ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἐνδώσουν εἰς τὴν βίαν, νὰ μὴ
ὑποστείλουν τὸ σύμβολον αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, νὰ ὑπε-
ρασπισθοῦν τὴν τιμίαν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τέλος ὁ σύμβουλος τῆς ΠΘΕΟΚ κ. Κων)νος
Κόμνιος ἀνέπτυξε λίαν ἐνδιαφέρον θέμα, τὸ ὁποῖον
θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές, μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν
τοῦ ὁποίου ἡ ὠραία αὕτη πνευματικὴ πανήγυρις
ἐτελείωσεν, ἀφήσασα συγκινητικὰς ἐντυπώσεις εἰς
τοὺς ἀδελφούς.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα τῆς ὁμι-
λίας τοῦ Πανος. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσόστομου
Κιούσης.

Ἐορτὴν βαρύτατα συγκινητικὴν καὶ ἐν ταύτῃ
ἐξόχως διδακτικὴν πανηγυρίζει σήμερον σύμπας ὁ
ὁρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος.

Φιλόστοργος μήτηρ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία
φέρει σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν τοὺς γίγαντας τῆς πί-
στεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν νοουμένης πνευματικῆς
καλλιέργειας, οἵτινες ἀντάξιοι διάδοχοι τῶν Θεῶν
καὶ ἱερῶν Ἀποστόλων ἐθεμελίωσαν κατὰ τρόπον
θαυμαστὸν τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν ἀντίληψιν,
ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς πίστεως.

Μένει πράγματι πλήρης θαυμασμοῦ ὁ πιστὸς
ἀναλογιζόμενος τὸ μέγεθος, τὸ πλῆθος καὶ τὴν ὁρμὴν
τῶν ποικιλομήτων ὁρθόδοξων αἱρέσεων, αἵτινες
πνεύσασαι ἐξ Ἀνατολῶν καὶ Δυσιῶν ἐναντίον τῆς
κοιτίδος τῆς ὁρθοδοξίας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
ἐθρασύνθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρραγοῦς βράχου τοῦ ὁρθόδο-
ξου χριστιανικοῦ δόγματος.

Καὶ ἀπεδείχθη τοῦτο, θεῖαν ἔχον τὴν προέλευσιν,
ἀφοῦ μάλιστα οὐ μόνον δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς πολυ-
μηχανούς πλεκτάνας τῶν αἱρέσεων, ἀλλὰ σὺν τῇ
παρόδῳ τῶν αἰώνων καθίσταται ἐτι μᾶλλον ἰσχυρόν
καὶ χαλυβδίνον ἀντοχῆς καὶ δυνάμεως ἐν τῇ συνει-
δήσει τῶν πιστῶν οὕτως, ὥστε συνεχῶς νὰ ἀναδει-
κνύῃ ὑπέροχα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ παραστήματα
ἀντάξια τῆς ἱστορικῆς του παραδόσεως.

Ἡ σήμερον ἐορταζομένη ὑπὸ τῆς ὁρθόδοξου
Ἐκκλησίας, ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων εἶναι
μία τῶν περιτράνων ἀποδείξεων τῆς θείας οὐσίας
τοῦ ὁρθόδοξου χριστιανικοῦ δόγματος.

Τὴν πνευματικὴν τῆς ὑγιείας καὶ τὴν αἰωνίαν
ἀκμήν τῆς ὁφείλει ἡ ὁρθοδοξία, τὸ μὲν εἰς τὴν
θεῖαν χάριν, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, τὸ δὲ
εἰς τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τοῦ κακῶς ἐννοουμένου
συμβιβαστικοῦ πνεύματος. Συμβιβαστικαὶ λύσεις καὶ
ὑποχωρήσεις θίγουσαι καὶ ἀκροθιγῶς ἔστω, τὴν
οὐσίαν τοῦ περιεχομένου τῆς, καὶ δηλοῦσαι οὕτω
τὴν συνήθη ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ἡ ὁρθοδοξία,
ὡς σῶμα ἐνιαῖον, οὔτε ἐφήρμοσεν οὔτε κἂν διανοήθη
ποτέ.

Πιστὰ τέκνα τῆς μητρὸς ὁρθοδοξίας καὶ ἡμεῖς
συνεχίζομεν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν δυνά-

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Β'

Και ἰδοὺ ποῖο διδάγμα μοῦ προσφέραν :

"Αν ὁ Θεὸς εἶναι πατὴρ κάθε ἀνθρώπου, τότε κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου. Συνεπῶς πολὺ κακῶς ἔκανα ὅταν δὲν καταδεχόμουν νὰ κυττάξω ἢ νὰ ὁμιλήσω εἰς μερικοὺς ἀνθρώπους. Κακῶς ἐνόμιζα ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπῶ. Πρέπει λοιπὸν νὰ διορθωθῶ, διότι ἄλλοιῶς δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ προσεύχωμαι ἐπαναλαμβάνων τὴν Κυριακὴν προσευχὴν. Καὶ ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ συγκαταριθμῶ τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὰ ἀληθινὰ τέκνα τοῦ Πατρὸς Θεοῦ.

"Αν ἡ περικυπητὴ τὴν ὁποῖαν ἀνεγνώσαμε περιέχη κάποιον πρόσταγμα ἢ κάποιαν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ τότε πρέπει νὰ κάνουμε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

Τί μοῦ λέγει ἐδῶ ;

Διατί πρέπει νὰ πράττω ἔτσι ;

Πότε πρέπει νὰ πράττω ἔτσι ;

Τί θὰ πάθω ἂν δὲν πράξω ἔτσι ;

"Ας υποθέσωμε π.χ. ὅτι τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον ἐδιαβάσαμε εἶναι τὸ «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε».

"Ας ἀναρωτηθῶμεν λοιπὸν : Τί λέγει ἐδῶ ! "Εδῶ ἀπαγορεύεται ἡ κατάκρισις. "Εναντίον τίνος ; Κάθε ἀνθρώπου "Ετοι δὲν εἶναι ; Μάλιστα. "Εδῶ ἐμποδίζεται ἡ κατάκρισις γενικῶς. "Εξαίρεσις δὲν ὑπάρχει. Συνεπῶς ἐδῶ ἀπαγο-

μεῖται, τηροῦντες τὸ πνεῦμα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πολιτεύματος.

Μνήμονες τῆς μεγαλοπρεποῦς, ἐν τῇ τραγικότητι τῆς, ἱστορίας τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς "Εκκλησίας, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν λησμονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἱστάμεθα ἀγρυπνοὶ φρυκτωροὶ ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων αὐτῆς ἐπάλλεων.

Δι' αὐτὸ πιστεύομεν ὅτι δικαίως διεξάγομεν τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος μακρὰν πάσης χρονολογικῆς ἐκδηλώσεως, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, διὰ τῆς καταπολεμήσεως παντὸς ὀδνείου φεωτερισμοῦ, δολίως ὑπεισερχομένου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν βίῳ.

Παρὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς πολλαπλὰς κακοποιήσεις τὰς ὁποίας ὑφίσταμεθα ἐκ μέρους τῶν ἰθυνόντων τὴν Κρατοῦσαν "Εκκλησίαν, φρονοῦμεν ὅτι παρὰ τὸ πλεονὸν ἡμῶν εὐρίσκονται πάντες οἱ σοβαρῶς καὶ υπευθύνως σκεπτόμενοι "Ελληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν πανάγαθον Θεὸν διότι ἐν τῇ ἀπειρῇ Αὐτοῦ εὐσπλαχνίᾳ ἠδδόκησεν ὅπως ἐκλέξῃ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, ἵνα ἱστάμεθα φρυκτωροὶ ἀκοίμητοι ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλεων τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ "Εκκλησίας.

Εἰς δὲ τὴν μητέρα ἡμῶν ὀρθοδοξίαν πλήρης πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως ἀναφωνοῦμεν. «Οὐκ ἀρνήσομεθα σε φίλη ὀρθοδοξία· οὐ ψευδόμεθα σε πατριπαράδοτον σέβας, καὶν μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

ρεύεται ἡ κατάκρισις παντὸς ἀνθρώπου.

"Αν ὅμως ὁ ἄλλος ζῇ καὶ πολιτεύεται κακῶς ; "Αν σκανδαλίζῃ τοὺς συνανθρώπους του ; Μὴ κατακρίνετε. "Η κατάκρισις δὲν ἐπιτρέπεται.

"Όταν ὅμως τὸ σκάνδαλον προξενεῖ μεγάλην βλάβην εἰς τὴν ἠθικὴν ;

"Ασφαλῶς αὐτὸ εἶναι σοβαρὸν, σὺ ὅμως νὰ μὴ κατακρίνης.

Κύτταξε νὰ εὑρῇς κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ νουθεήσῃς τὸν σκανδαλοποιόν. "Η ἀδελφικὴ νουθεσία δὲν ἀπαγορεύεται. "Αν δὲ αὐτὸς σὲ ἀγνοήσῃ, νὰ ἀπευθυνθῇς εἰς ἐκεῖνον πού ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν νουθετήσῃ.

Νὰ καταφύγῃς εἰς τὸν ἀνώτερόν του· εἰς τοὺς ἀρμόδιους ἐδόθη τὸ δικαίωμα ὄχι μόνον τῆς νοιθεσίας ἀλλὰ καὶ τῆς κρίσεως. "Ας τὸν νουθετήσῃ, ὥς τὸν κρίνῃ καὶ ὥς τὸν κατακρίνῃ ὁ ἀρμόδιος. Σὺ δὲ νὰ παραμείνῃς ἐν εἰρήνῃ καὶ νὰ προσέχῃς μήπως πέσῃς εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ σκανδαλοποιοῦ.

Διατί ὅμως νὰ μὴ κρίνω ;

Αὐτὸ γράφεται ἐδῶ : «ἵνα μὴ κριθῆτε».

"Ενεκα τίνος ; "Ιδοὺ διατί : "Εκεῖνος πού ἐπιδίδεται νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς ἄλλους δὲν βλέπει τὰς ἰδικὰς του κακίας.

"Επειδὴ δὲ δὲν βλέπει τὰς κακίας του θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καλλίτερου ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ αὐτὸς πού θὰ περιπέσει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν κρίνει καὶ κατακρίνει ἀκόμη καὶ τὴν ἐξουσίαν πού εὐρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ αὐτόν, καὶ φθάνει πολλὰς φορές εἰς τὴν βλασφημίαν νὰ κατακρίνῃ καὶ τὸν ὑπέρτατον Κριτὴν τὸν Θεόν.

Πῶς συμβαίνει αὐτό ;

"Ετοι ! Διότι ἡ κατάστασις τοῦ κατακριτοῦ εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. "Η ὑπερηφάνεια δὲν εἶναι πηγὴ πολλῶν ἁμαρτιῶν, καθὼς λέγει καὶ ἡ Σοφία Σειράχ κ' Ἀρχὴ ὑπερηφανείας ἁμαρτία καὶ ὁ κρατὼν αὐτῆς ἐξομβρήσει βδέλυγμα».

Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλὰς φορές ἔχομεν ἁμαρτήσῃ μετὰ τὴν κατάκρισιν. Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς νὰ διορθωθῶμεν καὶ νὰ μὴ κατακρίνωμεν τοὺς ἄλλους. "Ας σκεφθῶ δὲ ὅτι ὁ Κύριος θὰ με τιμώρῃ ἂν δὲν συμμορφωθῶ θὰ μοῦ εἴπῃ μαζί με τὰ ἄλλα ἐρίφια : «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ».

Διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅμως διὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς πρέπει νὰ καταφύγωμεν καὶ εἰς Πατερικὰ κείμενα καὶ εἰς ἐρμηνείας τῶν θείων λόγων.

Κατόπιν ὅμως πρέπει νὰ λάβωμεν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ διορθωθῶμεν.

Τὴν ἀπόφασιν ὅμως αὐτὴν δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμεν μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τῶν λόγων ἀλλὰ νὰ τὴν κάνωμεν πραγματικότητα.

Μόλις δὲ αὐτὴ ἡ ἀπόφασις κινδυνεύει νὰ πα-

ραμείνη άνεκπλήρωτος ἢ νά λησμονηθῇ, νά τήν ἐπαναφέρωμεν εἰς τήν μνήμην μας καί νά καταβάλωμεν νέαν προσπάθειαν διὰ νά τήν πραγματοποιήσωμεν.

Ἄν μᾶς εἶναι ἀδύνατον νά σκεφθώμεν κάτι διὰ τήν ἀλήθειαν τήν ὁποίαν ἐδιαβάσαμε, τότε νά προχωρῶμεν εἰς τήν ἀνάγνωσιν, νά σκεπτώμεθα ἄλλην ἀλήθειαν ἢ νά διαβάζωμεν ἄλλο οἰκοδομητικόν βιβλίον.

Ἐδῶ πρέπει νά τονίσωμε καί τὸ ἐξῆς: Ὅταν ἀρχίζωμε νά διαβάζωμε ἕνα πνευματικό βιβλίον πρέπει νά ἀκολουθῶμεν κάποιαν τάξιν καί νά τὸ διαβάζωμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τὸ τέλος, καί ὄχι σποραδικῶς.

Διότι ὁ συγγραφεὺς πολλὰς φορὰς θέτει εἰς τὴν ἀρχὴν ὠρισμένας ἀληθείας αἱ ὁποῖαι διαφωτίζουν τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπολοίπου βιβλίου.

Ὅταν λοιπὸν πρόκειται νά κάνωμεν κάποιαν σκέψιν νά μὴ δυσπιστῶμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ δι' αὐτό. Εἰς τὰς χρήσιμους σκέψεις γρήγορα εἶναι δυνατόν νά συνειθίσωμεν. Ὅταν δὲ συνειθίσωμεν, τότε ἡ σκέψις θὰ εἶναι εὐκολος καὶ εὐχάριτος.

Κάθε ὅμως σκέψιν πρέπει νά τὴν τελειώσωμε μὲ προσευχὴν. Ὁ μέγας Παῦλος λέγει: «Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς». (Α' θεσ. ε', 18).

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ εὐχαριστία διὰ τὸν φωτισμόν μας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Κάθε ἡμέρα εἶναι ἀνάγκη νά προσευχῶμεθα. Τὴν Κυριακὴν ὅμως περισσότερο. Εἶναι τὸ χρέος μας πρὸς τὴν ἡμέραν αὐτήν. Τὴν Κυριακὴν πρέπει νά ἐξετάζωμεν καί νά διερευνῶμεν προσεκτικῶς τὴν ψυχικὴν μας κατάστασιν καί τὰ ἐφόδια τῆς σωτηρίας μας. Καί ἀκόμη νά λαμβάνωμεν τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νά ἐξαφανίσωμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας κάθε τι ποῦ εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸν Θεὸν καί τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας.

(Τὸ συμπέρασμα τῆς μελέτης αὐτῆς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές).

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΩΝ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγ. Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας.

Πρέπει λοιπὸν τὴν μανίαν καί τὴν ἔκρηξιν τῆς ψυχῆς νά τὴν καταπραΰνωμεν μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν παραδειγμάτων τῶν μοκαρίων ἀνδρῶν. Πῶς ὁ μέγας Δαυτὶδ ὑπέμεινε τὴν ὕβριν τοῦ Σεμεὶ; Δὲν ἐπέτρεψεν ὅμως εἰς τὴν ὀργὴν του νά ἐκσπάσῃ. Τὸ ἐθεώρει ὡς παροχώρησιν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος, ἔλεγεν, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Σεμεὶ νά καταράται τὸν Δαυτὶδ. Αἱ αὐτὸ ὅταν ἤκουε νά τὸν ὕβριζῃ; ἄνδρα αἱματοβαμμένον καί παράνομον, δὲν ὠργίζετο μὲ ἐκεῖνον ἀλλὰ ἐταπείνωνε τὸν ἑαυτὸν του καί ἐσκέπτετο ὅτι τὸν ὕβριζει ὀλίως.

Δύο σκέψεις ν' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου: νά μὴ τὸν θεωρῇς πέρα πολὺ σπου-

δαῖον καί νά μὴ τὸν ἐκμηδενίζῃς ἐντελῶς. Διότι ἔτσι ὁ θυμὸς οὐδέποτε θὰ ἐκτραγῇ ἐξ αἰτίας τῶν ὕβρεων ποῦ ἀκούς. Τίποτε δὲ δὲν εἶναι περισσότερον φοβερόν ἀπὸ τὸ νά φαίνεται αὐτός ποῦ εὐηγοετήθῃ ὄχι μόνον ἀχάριστος ἀλλὰ καί νά κἀνῃ πρῶτος ἀρχὴν τῆς ὕβρεως. Εἶναι φοβερόν ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ποῦ πράττει τὸ κακὸν εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὸ ὑπομένει. Ἐκεῖνος ὕβριζει· σὺ δὲ νά μὴ ὕβριζῃς. Ἄς εἶναι ἀφορμὴ δι' ἄνηκσιν τὰ ἐξῆς: Ἐὰν ἤχηθῃς, ἄτρωτος εἶ, ἐὰν δὲ καί πάθῃς τι τὴν ψυχὴν, ἐν σεαυτῷ κάτασχε τὸ λυπηρόν. Ἐν ἐμοὶ λέγουσιν ἐταράχθη ἡ καρδιά μου, δηλαδὴ δὲν διεδόθη πρὸς τὰ ἔξω τὸ πάθος ἀλλὰ σάν ἕνα κύμα εἰσὶν τὸς ποῦ στρώνεται καί σβῆναι ἐντὸς τοῦ γυαλοῦ.

Καταπράυνε, σὲ παρακαλῶ, τὴν καρδιά σου ἡ ὁποία μαίνεται καί ἀγριεύει. Ὅταν ἐπικρατῇ τὸ πάθος ἃς ἐμφανίζεται τὸ λογικόν, καί τότε αὐτὸ (τὸ πάθος) θὰ ἐντρέπεται, ὅπως ἐντρέπεται ἕνα ἄτακτο παιδί τὴν παρουσίαν ἐνὸς σε βασιλεῖος ἀνδρός.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

(Migne, E. P. t. 49, ὁμιλία ΙΕ', σελ. 153)

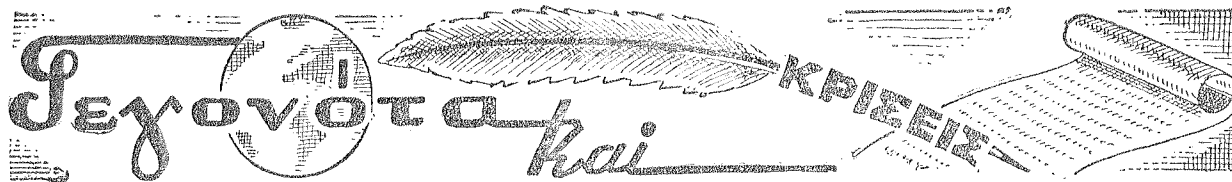
Δὲν κεντᾷ τόσον τὸ ξίφος, ὅσον ἡ φύσις τοῦ ὅρκου· δὲν φονεύει τόσον ἡ μάχαιρα, ὅσον ἡ πληγὴ τοῦ ὅρκου· ὁ ὀρκισθεὶς καί ἂν φαίνεται, ὅτι ζῇ, ἔχει ἤδη ἀποθάνει καί συμφορὰν ἐδέχθη· καὶ καθὼς ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ σχοινίον, καί πρὶν νά ἐξέλθῃ τῆς πόλεως, καί νά ἰδῇ τὸν δήμιον ἀντιμέτωπον φονεύεται μόλις ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς θύρας τοῦ δικαστηρίου, οὕτω καί ὁ ὀρκιζόμενος. Ταῦτα ἃς σκεπτώμεθα καί ἃς μὴ ὑποχρεώωμεν τοὺς ἀδελφούς μας νά διδουν ὅρκους.

Τί πράττεις ἄνθρωπε; ὑποχρεοῖς νά ὀρκισθοῦν ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί ὅπου ὁ Χριστὸς ἔχει θυσιασθῇ, ἐκεῖ ὑποχρεῶνεις τὸν ἀδελφόν σου νά ὀρκισθῇ;

Καί οἱ μὲν ληστὰι εἰς τὰς ὁδοὺς φονεύουν, σὺ δὲ ἐμπροσθεν τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν υἱὸν θυσιάζεις, ἐκτελὼν φόνον βδελυρώτερον τοῦ Καὶν· διότι ἐκεῖνος μὲν (ὁ Καὶν) ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἔρημον καὶ τὸν ἐστέρησε τῆς παρούσης ζωῆς, σὺ δὲ θανατώνεις τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας καί τὸν θανατώνεις πνευματικῶς στερῶν αὐτὸν τῆς μελλούσης ζωῆς.

Μήπως διὰ τοῦτο ἔχει στηθεὶ ἡ Ἁγία Τράπεζα, διὰ νά ἀναγκάζωμεν τοὺς ἄλλους νά ὀρκίζονται; Διὰ τοῦτο ἔχει στηθεὶ διὰ νά ἐξιλεώμεθα διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καί ὄχι νά τὰς καθιστώμεν ἀσυγγνώστους.

Ἐὰν δὲ τίποτε ἄλλο δὲν σὲ ἀποτρέπη ἀπὸ τὸν ὅρκον, αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ βιβλίον νά ἐντραπῇς, τὸ ὁποῖον προτείνεις δι' ὅρκον, ὅπερ λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας προτρέπεις νά ὀρκίζονται, τὸ Εὐαγγέλιον (ἀνοιξὸν ἢ ἐξήγησον λεπτομερῶς) καί ἀφοῦ ἀκούσῃς, τί ἐκεῖ ὁ χρι-

στός λέγει διὰ τοὺς ὄρκους, φρίζον καὶ ἀπομακρύνθητι.

Τι λοιπὸν ἐκεῖ λέγει περὶ τῶν ὄρκων; «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως», σὺ δὲ τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει νὰ ὀρκίζεσαι, αὐτὸν κάμνεις ἀφορμὴν ὄρκου; Τι ὑπερηφάνεια! Ἐσύ κάμνεις τὸ ἴδιον, καθὼς ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τὸν Νομοθέτην νὰ φονεύῃ καὶ ὁ ὁποῖος προτρέπει αὐτὸν νὰ γίνῃ σύμμαχος διὰ σφαγὴν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(Migne, E. Π. τ. 50, σ. 779)

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Διὰ τοῦτο πρέπει καὶ ὅταν ἐγειρώμεθα τῆς κλίνης νὰ χαιρετῶμεν πάντοτε τὸν ἥλιον μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅταν γευματίζωμεν καὶ ὅταν πρόκειται νὰ κοιμηθῶμεν· μᾶλλον δὲ πρέπει κάθε μίαν ὥραν νὰ ἀποτείνωμεν μίαν προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως διανύομεν κατ' ἀνάλογον τρόπον τὸν δρόμον τῆς ἡμέρας (τὸ διάστημα) καὶ κατὰ τὰς χειμερινὰς ὥρας καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νυκτὸς εἰς προσευχὰς νὰ ἐξοδεύωμεν, καὶ τὰ γόνατα νὰ λυγίζωμεν, μὲ μεγάλον φόβον ἔχοντες ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς προσευχῆς καὶ νὰ καλοτυχίζωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, διότι ἐλατρεύσαμεν τὸν Θεόν. Εἰπέ μοι, πῶς θὰ ἀτενίσῃς τὸν ἥλιον, ἐνῶ προηγουμένως δὲν προσεκύνῃσας Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος στέλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὸ γλυκύτατον φῶς; Πῶς θὰ ἀπολάβῃς τὰ φαγητὰ τῆς Τραπέζης, ἐνῶ δὲν ἡ χαρίστησας τὸν δοτῆρα καὶ παροχέα τόσοι πολλῶν ἀγαθῶν; Μὲ ποῖαν ἐλπίδα ἀναμένεις νὰ φθάσῃς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός; μὲ ποῖα ὄνειρα περιμένῃς νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα, ἐνῶ δὲν προεφύλαξας τὸν ἑαυτὸν σου μὲ προσευχάς, ἀλλὰ ἐπῆγες νὰ κοιμηθῇς ἀφροῦρητος; Θὰ καταστῇς περίγελως καὶ αἰχμάλωτος τῶν πονηροτάτων δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι περιπλανώμενοι συνεχῶς καιροφυλακοῦν διὰ νὰ ἴδουν ποῖον θὰ δυνηθῶν νὰ βλάψουν πολὺ, ἀφοῦ τὸν εὗρουν γυμνὸν προσευχῆς.

Ἐάν μὲν λοιπὸν μὰς ἴδουν περιφρουρουμένους μὲ προσευχάς, ἀπομακρύνονται ταχέως ὡς λησταὶ καὶ κακοῦργοι βλέποντες εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατιώτου νὰ κρέμεται ξίφος. Ἐάν ὅμως συμβῇ κάποιος νὰ εἶναι γυμνὸς προσευχῆς, αὐτὸς κυρ εὐόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου ὁδηγεῖται εἰς ἁμαρτίας καὶ συμφοράς. Φοβούμενοι ἡμεῖς ὅλα αὐτὰ πρέπει πάντοτε νὰ περιτειχίζωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ προσευχάς καὶ ὕμνους, ἵνα ἀφοῦ ἐλεῆσῃ ὅλους ὁ Θεὸς μὰς καταστήσῃ ἀξιους τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν διὰ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Ὑπὸ Ε. Μ.

ὍΣΟΝ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ ΤΟΣΟΝ ΑΠΟΚΤΑΡΙΖΑΣ ΒΑΘΥΤΕΡΑΣ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ σεβασμιωτάτου κ. Ἀκακίου εἰς κανονικὴν ἡγέτην μας πνέει μέχρι σήμερον πλησίς τοις εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀδελφῶν.

Αἱ ἐπιστολαί, τὰ τηλεγραφήματα, αἱ πρόσσωπικαὶ ἐπισκέψεις καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκδηλώσεις μαρτυροῦν περικρατῶν τὴν ἄφατον συγκίνησιν ποῦ προσέδωκε τὸ οὐρανόπεμπτον γεγονός.

Καὶ σφίγγεται μὲν ἡ καρδιά ὅταν πληροφοροῦνται τὴν ἀνυπολόγητον ὑποχώρησιν τῆς Κυβερνήσεως ἐναντι τῶν ἀξιώσεων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας διὰ νὰ διώξῃ τὸν ἡγέτην μας, ἀλλὰ παραλλήλως ἐντείνεται καὶ ὁ ἄγων διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀτιμοτυκῆς ταύτης ἐνεργείας.

Εἶναι ἀδύνατον δὲ κάτω ἀπὸ τὴν πανελλήνιον πίεσιν καὶ ἀανάγκησιν νὰ μὴ καταρρεύσῃ ἡ ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντεθνικὴ προσπάθεια. Θὰ τὴν καταλύσῃ ἡ κοινὴ κατακραυγὴ.

Συντριπτικὴ Ἀπάντησις

Δύο γνωστὰ καὶ διαγεγραμμένα κληρικὰ στοιχεῖα προσεπάθησαν νὰ κλονίσουν τὴν συμπαγὴ ἐνότητα καὶ πειθοσχίαν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὸ τόλμημα ὅμως αὐτὸ τοὺς ἐγελαιοποίησε. Σύμπας ὁ κλήρος καὶ ὁ λαὸς οὐ μόνον ἀπεμόνωσε διὰ τῆς περιφρονήσεως τοὺς κούφους αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ συνεσπειρώθη γύρω ἀπὸ τὸν φυσικὸν ἡγέτην του, τὸν σεβασμιώτατον κ. Ἀκάκιον.

Τὸ ὅτι δὲ διῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐπιχρυσήν καὶ σαθρὰν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡ σκέψις ὅτι ἡ διωγμὸς δι' ἄξιον ἡγέτην Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. θὰ ἤκουε τοὺς συριγμούς τῶν σειρήνων αὐτῶν καὶ θὰ ἀπελάττιζε τὴν πνευματικὴν κεφαλὴν τῆς, εἶναι ἡ ἀπὸδεικνύει ὅτι ἡ πνευματικὴ ὑποτονία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι κάτω τοῦ μηδενός.

Ἄς λάβουν λοιπὸν τὸ μάθημα ποὺ τοὺς ἀρμόζει καὶ ἄς πληροφορηθῶν ὅτι τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ σαλευθῇ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἅπαντες γνωρίζουν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ σωτήριος κιβωτὸς τῆς ἱερέας ταύτης ὑποθέσεως.

Νεκρολογία

ΜΗΝΑΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Πλήγμα ἀγνῶν καὶ πολυκλαυστον ἐδέχθη ἡ οἰκογένεια Σταύρου Καραμήτσου διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἀπολείας τοῦ Μητῆ, διδασκάλου ἐτῶν 38, ὅστις ἐθρονήθη ὡς ἀπώλεια οὐ μόνον οἰκογενειακὴ ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴ.

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς οὐδὲν ἄλλο ἔχει θέσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν οἰκείων πλὴν τῆς εὐχῆς πρὸς τὸν Ὑψιστον ὅπως ἐπιχέει εἰς τὴν αἰμορροοῦσαν ψυχὴν τῶν τὸ βάλεσιν μὸν τῆς παρηγορίας.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Οἱ ἐν Σέρραις ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ ἡμῶν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐκεῖ Ἑλληνικὴν Θεραπευτικὴν Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, συνελθόντες εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ἐξελέξαν τὸ κάτωθι Διοικητικὸν Συμβούλιον:

1) Πρόεδρος Ἀνδρέας Πάχας, 2) Ἀντιπρόεδρος Δημήτριος Πατσώκας, 3) Γενικ. Γραμματεὺς Ἰωάννης Παπαθανασίου, 4) Ταμίας Ἀλέξ. Παναγιωτίδης καὶ 5) Σύμβουλοι Στέργιος Ἰακώβου, Δημήτριος Μαχαίρας, Γεώργιος Καϊκτζής.

Τοὺς ὁποίους συγχαίρομεν καὶ εὐχόμεθα ἵνα ἐπιτύχωσιν εἰς τὰς προσπάθειάς των ὑπὲρ τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ ζητήματός μας.